

Oma Fien vertelt honderduit over het leven van een 'gewone' huisvrouw in Eys

Gisteren om 09:34 door René Willems

Fien Ploumen: een verhaal 'uit het leven gegrepen'. Afbeelding: Annemiek Mommers

Fien Ploumen-Senden (85) heeft de stille coronatijd gebruikt om haar levensverhaal op papier te zetten. In 'Uit het leven gegrepen' vertelt ze hoe het is om huisvrouw te zijn in een rustig dorp als Eys.

De broertjes Ploumen uit Cartils had ze op de kermis in Eys snel geschoten. Lei droeg suède schoenen. Dat was een moderne vent. Die moest ze hebben. En die kreeg ze ook: ze kregen verkering, trouwden, kregen vier kinderen en later vier kleinkinderen, en werden samen gelukkig in hun huis aan de rand van het dorp.

Lange brieven

Fien Ploumen-Senden, in Eys beter bekend als oma Fien, heeft altijd veel geschreven. Lange brieven aan kleinzoon Carlo toen die in Taiwan studeerde, aan een pater in Malawi en vrienden in Australië. „Ik heb in mijn leven heel wat postzegels verbruikt”, zegt ze lachend. Ooit, ooit wilde ze nog eens een boek schrijven. Over haar leven in Eys. „Maar daar had ik het geduld niet voor.”

En toen sloeg het coronavirus toe. Het werd rustig in Eys, en ook in huize Ploumen, tot dan toe altijd de zoete inval. Opeens had oma Fien tijd om een boek te schrijven. Haar kinderen Jociene, Jan en Berrie - de vierde, Carlo, is maar anderhalf geworden - kochten een schrijfblok en een mooie pen voor haar, schoven de keukentafel voor het raam en zetten 'de oma' aan het werk.

Tumtummetjes

Acht maanden heeft ze eraan gewerkt. Ze vertelt over haar jeugd. Over haar tijd op het internaat van de strenge zusters in Simpelveld: „Ik kreeg van thuis een dubbeltje mee. Na de mis vergat ik zogenaamd het boek terug te leggen. Zodat ik terug moest naar de kerk en

onderweg stiekem een zak tumtummetjes kon kopen.” Over haar werk bij de Hema. Over haar gezin. Haar geluk.

„Ik heb altijd een mooi leven gehad”, vertelt oma Fien. „Mijn man was slager. Maar een slagerij zag ik niet zitten. Daarom ging hij bij de Hema in Maastricht werken.” Zelf werkte ze in Heerlen bij de Hema. Tot de kindjes kwamen. Vanaf dat moment bleef ze thuis. „Dat was in die tijd gewoon zo”, zegt ze. „Ik heb dat altijd met plezier gedaan. De drukte van de stad heb ik hier nooit gemist.”

Praatje

Ze woont nog steeds in Eys. Ze heeft het dorp flink zien veranderen: „Zelf kom ik niet veel verder meer dan de kerk, de pedicure en mijn jongere zus. Met de oudere mensen, maak ik graag een praatje aan het tuinhok. Maar de jongeren uit de nieuwe wijken ken ik niet. Die zie je ook nergens. Zelfs in de kerk tref je alleen mensen van mijn generatie. Mensen leven veel meer op zichzelf.”

Oma Fien, thuis. Foto: Annemiek Mommers

Op Moederdag was haar schrijfblok vol en zette ze een dikke punt achter haar verhaal. Letterlijk. Daarna heeft dochter Jociene de teksten ingevoerd in de computer. Luc Wolters heeft de boel wat geordend, en iemand uit het dorp heeft de dialectwoorden gecheckt. „Maar het blijft haar verhaal”, zegt Jociene. „Mam schrijft ‘Heb dit of dat gedaan’. Daar maken we niet ‘Ik heb’ van.”

Familiealbums

Aanvankelijk was het de bedoeling om een stuk of dertig exemplaren van het boek te laten drukken. „Voor de familie”, vertelt zoon Berrie. Maar de mensen die de tekst hadden gelezen reageerden zo enthousiast dat de kinderen besloten om het echt uit te geven, geïllustreerd met foto's uit de familiealbums. „Haar relaas zal voor veel mensen heel herkenbaar zijn”, verwacht Jociene.

Op 4 oktober wordt het boek in de Eyserhof ten doop gehouden. „We hadden het eigenlijk thuis willen doen, maar door corona gaat dat niet”, zegt oma Fien. Een week later is in diezelfde Eyserhof een signeersessie. En daarna is het boek te koop, onder meer bij de Eyserhof en de bakker. Een deel van de opbrengst gaat naar Sanobar, het adoptiekind van de familie in India.

Het boek kost straks 17,50 euro en is ook te bestellen via omafien.eyes@gmail.com.